

Annemin Ardından Öğrendiklerim

Prof. Dr.-Ing. Şenel ERGİN

“Her ölüm, ötelere bir âyettir, haberdir; dünyanın faniliğini hatırlatan bir şok, dünya telaşına vurulan bir darbedir.”

“.. Objektif değerlendirmeye imkân veren asıl ontik mesafe ise varlık boyutunun değiştiği ölümdür.”

Prof. Dr. Bedri Gencer
Star – Açık Görüş, 04.06.2017, s.8.
“Akif Emre Elif Gibi Yaşadı Mim Gibi Öldü”

Psikanaliz bize doğumun ilk kopuş, ilk ayrılık olduğunu söylüyor. Dahası yaşam süresince büyümek ve gelişmek için gerekli ve kaçınılmaz olacak ayrılıkların da ilki olduğunu ekliyor. Doğumumu bir kopuş olarak yaşadığımın farkında değilim; özerklik ve ergenlik dönemlerinden kalma kopuş takıntıları yok; uzun süren mekânsal ayrılıklar vardı elbette.. ama bunların hiç biri kopuş olarak yaşanmamıştı. Yani annemin ölümü olanca dehşetiyle yaşadığım ilk ve tek “kopuş”tu.

Alzheimer hastası olan annemle yaşadığım hayli uzun süren kopuş süreci hem bir “ben” varlığı ve hem de maddi bir varlık olarak bana, farklı bilme alanları üzerinden ulaştığım **bilinçli eylem olarak bilme** ile kıyaslanamaz nitelikte bir **duyuş-hissediş olarak bilme**’nin dehşetini yaşattı. Ölüm ve defin haftasında bedenimde varolan her bir hücrenin duyuş-hissediş olarak yaşadığı kopuş bilgisinin ayrımına vardığımda, bir ben varlığı olarak bu gerçekliğin sınırlarını bile kavramaktan acizdim.

Annem “Rabbine yürümüştü.. Evine dönmüştü..” Aramızdaki iletişim kopmuştu.. İletişimin kopması 70 yıl boyunca hiç yaşamadığım bir gerçeklikti.. İletişimi yeniden kurmakta aciz kalmıştım.. Bunun nedeni açık açık ortada duruyordu.. İletişim Dili’ni bilmiyordum. Duyumsadığım tek şey yabancılaşmaydı.. Fizikî evrendeki gerçeklere, kendime, ölüm anına dek benim olan varlığa/anneme yabancı gibi duruyor ve hissediyordum. Anlamda ondan uzaklaşmıştım. Eline Kur’an alan her kimse sanki O’na benden daha yakın duruyordu. Aylarca bağı başkalarının üzerinden kurmaya çabaladım.. ama bu apaçık nafi bir uğraştı.

Ben sorunların karşısında aciz kalmam. Yaşam felsefem herkesin anlayabileceği ve kolaylıkla uygulayabileceği kadar yalındır. Bilmediğimi öğrenirim; bildiğimi öğretebilirim. Yanlış, kötü ve çirkin olanı değiştirmek için olanca gücümle ve sistemli olarak, yöntemler geliştirerek uğraşırım; gücümün yetmediğini anladığım anda da kendi yaşamımı mevcut koşullara göre yeniden dengelerim. Ama.. aciz kalmam ve her durumda etkili olarak yaşayabilirim. Bulduğum ortamda, orada olduğum farkedilir. Yani.. geçen 70 yıl boyunca böyle olmuştu.

Metafizik ve İdealist Felsefenin egemenliğindeki bilgi üretme alanlarının değeri, akademik boyutta kuramsal olarak Fiziki Planlama ve bu uğraşın mahreç alanı olan DOĞA ile uğraşan biri için bilinmez değildir. Ben de özellikle uzun irdelemeler sonunda kendi çalışmalarına daha yakın bulduğum Uludağ, 19 Mayıs, Süleyman Demirel, Selçuk Üni.'lerindeki ilahiyat Fakültelerinin Felsefe ve Sosyoloji çıkışlı bilimsel bilgi üretimlerini izlerdim. Kendimce değerli olduğunu gördüğüm akademisyenler yer değiştirdiklerinde de onların arkasından görevli oldukları fakültelere doğru ilerlerdim.

Ama bu kadarı yeterli olmamıştı.. İletişim Dili'ne sahip olmam gerekiyordu. İletişim alanının devasa boyutu gözüme sonu olmayan karanlık bir boşluk gibi görünüyor, bu boşluğa düşerek, kopuş gerçeğine kadar bir anlamı olan yaşamımın hiçleşmesinden ve bunu engelleyememekten korkmaya başlamıştım.. Yani.. alışkın ve emin olduğum "becerimi" devreye tekrar nasıl sokabileceğimi bilmiyordum.. Ve çevremde beni anlayabilecek ve bana yardım elini uzatacak hiç kimse bulunmuyordu. Sergilediğim hal sefaletini ancak ve sadece yoksunluk olarak algılayabiliyorlardı. Oysa ben sevdiğim varlığı yitirmenin yanında, her koşulda durum üzerinde kurabildiğim varoluşsal egemenlik duygumu yitirmiştim. Kendi ben-varlığım üzerindeki egemenliğimi yitirmem, hiçleşmem taşıyabileceğim bir hal durumu olamazdı. Hissettiğim acz duygusu bana çok yabancıydı. Varoluşun, kosmosun-evrenin-âlemin, Metafizik'in alanında da, aynen Materyalist Felsefe'ye temellenen modernist batı biliminin bilgi üretme alanlarında duyumsadığım "evinde olmak" duygusuna sahip olmalıydım. Bunun için gerekli ve vazgeçilmez olan ilk araç da İletişim Dili'ydi.

İlk önce bu Dil'e sahip olduğunu düşündüğüm kişilere ulaşmaya çalıştım. Gördüğüm şey İletişim Dili'nden çok, alana yönelik bilgi sahipliği oldu. Alana yönelik bilgiye sahip olmak zor ve ulaşılmaz bir şey değil; Diyanet'in ve ilgili araştırma merkezlerinin basılı tüm yayınlarını çalışma masanıza yığar ve deliler gibi ardarda okumaya başlarsınız. Bu sizi sahip olmayı hedeflediğiniz İletişim Dili'ne ulaştırmaz. Masanızda yığılı olan üzerinden ulaşacağınız şey öncelikle size vazedilen ve cemaat – kurum – toplum ve ülke ile irtibatlandırılması gereken bilgidir. İletişim Dil'i, onun araçsal olmazsa olamazı olan KUR'AN DİLİ – ARAPÇA'nın yanında, ancak ve sadece bu araçla ulaşabileceğiniz algı genişliği ile kavrama derinliğinden oluşur.

Daha kolay algılanabilir bir örnekle bunu açıklamak isterim: Bizde yüzün üzerinde üni. vardır ama, buralarda görevli binlerce öğretim elemanları arasında, bilim adamı niteliğine ulaşmış olanlar üç haneli sayılara ulaşır mı, elli yıllık akademik deneyimimle söylüyorum, emin değilim. Ezici çoğunluğu, içinde doğup yetiştiği ve yaşamakta olduğu kültür havzasını devre dışı bırakıp, dışarıdan gelen bilgi üretme yöntemlerini fizikî ve sosyal alana uygulayarak, yine dışarıda oluşturulan algı operasyonlarına veri hazırlamayı, bilim adamlığı sanır. Bunların en namlıları da, kendilerine uygun siyasî görüşler üzerinden TBMM'ye millet-vekili olarak girer. Doğal olarak, İletişim Dili'nin ayırımına varamayınca, Milleti kavramadan vekili olmanın da anlamını/anlamsızlığını kavrayamaz. Milletin görüşü meclise taşınmaz. Anadolu insanına Batı'ya ve sözde gelişmişlik düzeylerine bakılarak rol modelleri seçilir.

İletişim Dili'ne ulaşmanın yolunu ararken, benden elbette daha fazla bilgisi olduğunu bildiğim kişilerin karşısına oturmadan önce iki şey yaptım. Annemle şubat ayında yitirdiğim

iletişimin ardından nisan ayında kurulan kitap fuarına kadar geçen süre aklımı toparlamama ve bir yol çizmeme yeterli olmasa da karanlığın yoğunluğunu azaltmıştı. Kitap fuarında Diyanet'in sergi alanını üç gün ardarda ziyaret ederek ve kitapları saatlerce inceleyerek, mealinden okuyabileceğim bir Kur'an ve bu meal daha iyi anlamamı sağlayabileceğini umduğum kavram bağlamında yazılmış tüm kitapları satın aldım. Kur'anı ve kitapları aylarca okudum demiyorum, akademik anlamıyla çalıştım. Allah'ın izniyle, bu süreci ve nelere ulaştığımı ve nelerin yapılması gerektiğini düşündüğümü ayrıca yazacağım. Ardından İl Müftülüğüne giderek "sohbet" edebileceğim insanı aramaya başladım. Yaşadıklarım hem güzel, hem düşündürücüydü. Vaizeler arasında, kendilerine sorunları bağlamında soru sorup, yanıt bekleyen "müşteri profili"ne alışanlar, "sohbet" sözcüğünü yadırgayanlar vardı ve benim de bunlarla harcayacak zamanım yoktu. "Akıl" danışacağım insanı seçmeden önce, o kişinin aklının olup olmadığını görmek istiyordum. Çünkü konuşmalar sırasında zaman zaman "din", "inanç", "kutsal", "ibadet", "ahlâk" benzeri kavramların ait oldukları bilme alanıyla rabitalarını yitirdiğini görüyordum. Bu fiili durum doğrudan bilinçle ilgili bir keyfiyettir. Bu arada birbirine paralel seyreden iki yol olduğunu, "Geleneksel İslâm" ile "Hak Dini İslâm" kavramlarının ikisinin de yürürlükte olduğunu kavramıştım. Hak Dini İslâm'ın bid'at olarak nitelediği tutum ve davranışlar, Geleneksel İslâm'ın "sağlam ve vazgeçilmez" seremonileri olarak işlevseldi. İşe aslında şu "gelenek" sözcüğünden başlamak gerekiyordu; sözcüğün hangi durumlarda olumlu, hangi durumlarda olumsuz anlamının olabileceğini sıradan Müslümana anlatmanın yöntemi oluşturulmalıydı. Bence bu iyi bir "sohbet" konusu idi.. ama..

Çeşitli durumlarla karşı karşıya bırakarak zorladığım cami imamı ise kendilerini dolaylı olarak, cemaatini tanımayan, sıradan namaz kıldırma memurları olarak tanımlamışlardır. Gerçekten çok çok üzücü bir durum. Şimdi şu soruyu soranlar da haklıdır; Örneğin, namaz ilmihallerini okumak ve daha derinlemesine bilgi sahibi olmak varken, insan neden nasıl namaz kılacağını sormak için vaiz/vaizelere ya da cami imamlarına gider.. bu sorunu da çözmek durumundayız.

Yakın çevrem ile konu üzerine uzman il örgütü üzerinden ulaşabileceğim İletişim Dili'nin sınırını gördüğümde, ilgili yazın üzerinden kendi kendime ulaşabileceğim de zamana bağlı olması nedeniyle, iman sorunu yaşamadığım Rabbim ile doğrudan iletişim kurabilmek umuduyla Medine ve Mekke'ye gitme kararı belirdi. 2017 Umre Programı'nın ilk kafilesiyle de bu gerçekleşti. Ziyaret gerçekleşti. Düşündüklerim gerçekleşti mi.. Kabe'de yaşlı gözlerle O'nun bildiklerini O'na anlatarak, yolunu aydınlatması ve amacıma ulaşmama yardım etmesi için dua ederek.. ama Kutsal Mekânlarda seyreden her şeyi de gözlemleyerek geçirdiğim günleri de, Allah'ın izniyle bunları da yazacağım.

Bundan tam 40 yıl önce.. Berlin'den yurda döndüm. Mezun olduğum Fakülte'de öğretim üyesi olan eski sınıf arkadaşlarımı ziyaret ediyorum. Söz nereden başladı ve döndü dolaştı da benim, "Arapça öğrenmenin gerekli olduğu" sözüne ulaştı, şimdi anımsayamıyorum. Sohbet ikliminin aniden değiştiğini, şaşkınlıkla bana bakıldığını, bunu da nereden çıkardığım türünden verilen yanıtları çok iyi anımsıyorum. Arkadaş sohbetinde kendimi rahat hissetmiş

ve düşündüğüm şeyi söylemişim. Türkiye'nin batısından Berlin'den dönmüştüm ve daha batıya, örneğin ABD'ye gitmek gerekiyor gibi şeyler söylemem gerekiyordu.

40 Yıl öncesi, ana dilime yakın olgunlukta, aksansız, Hochdeutsch dedikleri dili konuşurken, rüyalarımda Türkçe konuşuyordum. Oysa gündüzleri özellikle hiç Türkçe konuşmamaya özen göstermekteydim. Sonra.. Almanlarla aynı şeylere gülmüyorduk. Almanların iş bilinçleri, dakik olmaları, çalışkanlıkları ve sıradan Almanın dürüstlüğü hoşuma giden insan nitelikleriydi. Acı ve keder anlayışında da buluşuyorduk. Günü yaşayış biçemlerimiz çok farklı değildi. Ancak onların güldüğü şeyler benim gülebileceğim şeyler olamıyordu. Bu anlarda da fena bir biçimde onlardan biri olmadığım duygusunu yaşamaktaydım. Bu ikisi çok dikkatimi çekmişti. Kültür havzamız ve bu kültür havzasında erişkin olmuş biri olarak kim olduğum ve beni diğerlerinden ayıran özelliklerin neler olduğu gibi konular üzerinde düşünmeye başlamıştım. Mitolojiye, Kutsal/İnanca ve bunların kurumlaşmış biçimleri olarak Din kavramına ve buradan kalkarak Arapça'yı, Kur'an Dili'ni öğrenmek gerekiyor kararına ulaşmam zor olmamıştı. Çünkü bu insanlarla aramda, üzeri asla çizilemeyecek, unutulamayacak nitelikte köken farkı olduğunu kavramıştım. Dostluk, arkadaşlık, birlikte çalışarak yaşanan günler, yaşamın ancak yüzeyde görünen sığ kısmını oluşturmaktaydı.

Eski arkadaşlarıma, çocuksu saflıkla düşündüklerimi anlatmış olmalıyım.. O sıralar işe yerleşmek sorunum vardı, sonraları başladığım işe yeterli olma düşüncesi bütün zamanımı aldı, arkasından ihtilal lideri Evren'le yaşanan yıllar fazladan hiçbir işe zaman ve güç bırakmadı. Ama en önemlisi Ülke'de Arapça'yı nerede öğrenecektim ki.. Zamanla bu kararımı unuttum..

Annemle yaşadığım kopuş şimdi bana eski kararımı yeniden bildiriyor. Üstelik Arapça'ya artılar yükleyerek. Dili araçsallaştırıp, üzerinden ulaşacağımı umduğum Âlemin anlam bağlamına vurgu yaparak.. Eyvallah.. Bunlar Allah'ın izniyle şahsım için gerçekleşecek. Şimdilik Ocak 2017'den bu yana özel ders alarak Kur'an üzerinden Arapça'yı okumayı öğreniyorum. Yakında da sahil Arapça grameriyle başlayacak. Allah'ın yardımını umuyor ve diliyorum.

Neden bu kadar geç kaldım..

Bunda benim sorumluluğum ne..

Annem bilmez, ama babam bilirdi. Osmanlının idadisinden mezun biriydi O. Latin harfleriyle yazabildiği halde, kendi kişisel notlarını eski yazı ile yazmayı hiç kesmedi. Evde düzenli olmasa da sık sık teevit usulü ile sesli Kur'an okurdu, dinlerdik. Bana da öğretmeyi neden hiç düşünmedi. Bunun için ona gönül koymuyorum. Mutlaka kendince geçerli bir düşüncesi vardı. Arap harfleri ile yazmayı ve Arapça Kur'an okumayı babamdan öğrenmiş olabilirdim.. diye de düşünüyorum. Benim için çoktan kazanılmış bir değer olurdu. Yaradan'la kalp/ruh/fitrat üzerinden süregelen bağlantıyı bunca yıl sadece koruyabilmiş olmakla kalmayıp, günlük yaşama fiili hareket olarak da eklemeyi bilebilseydim, İletişim Dili sorunu yaşar mıydım ve kopuş beni bu kadar dağıtır mıydı.. diye düşünmeden edemiyorum.

İlâhiyat mezunlarıyla “sohbet” ederken, “Benim Arapçam o kadar iyi değildir” sözünü neden çok sık duyuyorum. Sonra açıklıyorlar: “Hani okulda İngilizce öğrenilir, ama konuşulamaz.. işte Arapça da öyle.” Bu durum onlarda izlenen yetersizliklerin kaynağı olabilir mi..

İlâhiyat Profesörleri TV ekranlarında kayda değer konuşmaları sırasında: “Kur’an Ayetleri’ni anlayabilmek için en az beş meali yan yana koyarak okumak ve sentezinden anlama ulaşmak daha doğru olur.” diyorlar. Hayır.. doğrusu şudur: beş ifadenin sentezinde doğru aranmaz; İlâhiyat bilgisinin yanında bölge tarihi ve sosyolojisi ile Arapça grameri bilinirse, o beş mealden hangisinin ya da hangilerinin daha doğru ve ötekilerinin eksikliğinin ne olduğu bilinir. Bu tür ifadeler, elbette sıradan Müslümanlar için gösterilen yol anlamındadır ve onların akıllarını karıştırmaktan başka işe de yaramazlar. Kur’an’ın sıradan bir Müslüman için anlaşılabilir değerde bir kitap olduğunu ve O’nu hep “bilenlerin” okuması ve anlatması gerektiğini düşünürler. Kitap’a el atılamaz olur. Alak Suresi’nin ilk beş Ayeti ortada dururken ve Yaradan’ın “sizin için Kur’anı tamamladım” (Maide/3) dediği rehber kitabımızı indirmeye bu ilk beş ayetle başlamış olduğunu bilirken: OKU, kendin oku ve kendinden daha iyi okuduğunu düşündüğün kişilerle de “sohbet” et. FETVA almanın peşine düşme. ANLA. Sözün doğrusu budur.¹

Saygı değer profesörleri, İlâhiyat hocalarımı dinlerken doğal bir tepki ile ayağa kalkarak, “hal bu ise, 6. Meal de benimki olmalı” dediğimde.. yasak alana mı kaydım.. düşünüyorum.

Gerçekten bilenlerle “sohbet” edebileceğim ve etmeyi istediğim konular birikiyor. Hem yararlanabileceğimi hem de yararlı olabileceğimi düşünüyorum. Kibir benim özsel niteliklerimden biri değildir; ancak böyle algılanır olmaktan da Allah’a sığınırım. İnsanların peşinden koşup, anlamamanın ve kendi düşüncelerimi anlatmanın çok yorucu ve zaman tüketici olduğunu bir yılı aşkın bir zamandır yaşayarak anlamış durumdayım; şimdilerde sakın sakın yazmanın kendim için daha verimli olacağını düşünmeye başladım.

İlerleyen zamanda hazır oldukça, konuları değer olduğunu düşündüğüm anlam bağlamı içinde arka arkaya yazacağım. Tepkiler ne olur bilemem; beni yaptığım işten döndürür mü.. HAYIR.. Şu ana kadar nasıl yaşadım ya yine öyle yaşamayı sürdüreceğim.

Şubat 2016’dan günümüze bende netleşen düşünceyi hemen şimdi açık açık yazmak isterim. Bundan böyle bu bağlamda yazacağım her yazı da bu düşünceye temel olan konuları ele alacak.. umuyor ve diliyorum.

Ama her şeyden önce söylemek istediğim başka bir şey var: düşünce bağlamında netleştiğim şeyin anlamı kendindedir. Her hangi başka bir amaca yol olmaz; başka bir sonucu hedeflemez. Benim bilim anlayışımın ve ürettiğim orijinal bilimsel bilginin tümünün ideolojik bir kılıfı yoktur. Bitmez tükenmez bir enerji ile sadece bağlamları içinde gerçek olanı izlerim. Materyalist monizme temellenen modernist batı bilimindeki göreceli düşünce üretimlerinin de

¹ Burada alandaki bilgi yetersizliğimden kaynaklanan bir hafife alma kesinlikle söz konusu değildir. Böyle anlaşılması benim sözümün amacını kaydırır. Kur’an’ı görüyorum, hissediyorum, ilgili yazını çalışıyorum ve tüm akademik yaşamı boyunca orijinal bilimsel bilgi üretmiş ve bunu öğretebilmiş biriyim.

değerinin ne olduğunu iyi bilirim. Hiçbir partinin üyesi değilim; düşüncesi de yoktur. Hiçbir gazetenin sürekli okuyucu değilim. Her partili ile oturup sohbet edebilirim, farklı zamanlarda farklı gazeteleri satın alarak okurum. Doğru her yerdedir; kendinden başka amaç taşımaya başladığı anda bozulmaya başlar. Düşüncelerimden ve yazdıklarımın kendime dönük yarar beklemiyorum; kimseleri yönetmek gibi bir derdim de yoktur. Çünkü ben daha zorunu, kendimi bildim bileli yapmaktayım. Kendimi yönetiyorum. Üni. denen Mason evreninde kendi fitratımın bozulmasına izin vermeden kırk yılı aşan bir süre boyunca kendimi kendi doğrularıyla yönettim. Benim anlayışıma göre bu yeterlidir. Ama.. yaşamın her boyutunda bu “...mış gibi yapanların”, başkalarının yaşamlarının, düşüncelerinin, değerlerinin arkasına takılıp sürüklenenlerin egemen olduğu ortamlarda da yaşamaktan bıktım.

Burada yazılanlara bu açıdan bakılırsa, düşüncelerimin yaşama anlam kazandırma çabasından kaynaklandığı da görülecektir.

Hz. Musa’dan bu yana İsrail Oğulları, “kendilerinin seçilmiş bir ırk olduklarına” ve “kendilerine verilen İlâhi Söze” temellenerek, her ne kadar Kur’an bunun böyle olmadığını söylese de, dünya egemenliği için akılları ve vicdanları zorlayarak ve aklettikleri her türlü orijinal yöntemi çalıştırarak, “Evrensel Yahudi Aklı”nın rehberliğinde bir dünya devleti egemenliği için çalışmaktalar. Bugün için başarı da sağlamış durumdadır. Dünya ekonomisi ile buna bağımlı dünya siyaseti ellerinde.² Bu fiili durum, dünyanın doğal kaynaklarının tamamıyla dünya insanlarının neredeyse tamamına yakınının kurulan kültürel hegemonya marifetiyle duygu ve düşünceleri üzerinde sağlanan egemenlik hakları anlamına gelir. Ulusal devletlerin egemenlik sınırları Onlar için yok hükmündedir. Bunlar pek çoğumuzun bildiği

² Buna kanıt olarak, kitaplığımı taramadan hemen elimin altında duran taze bir örneği vermek yeterli olur düşüncesindeyim:

14 Mayıs 2017 günlü Star Gazetesi, Pazar Eki’nin 9. Sayfasında “Küreselcilerin Yeni Kalesi Fransa Olacak” başlıklı bir yazı yayınlamış. Yazıda “Cezayir’in bağımsızlığı sonrası Paris’e göçmek zorunda kalan Yahudi bir ailenin çocuğu olan ekonomist **Jacques Attali**’nin”, 36 yıl boyunca Fransa Liderleri’nin danışmanlığını yürüterek, “sonunda ‘Onu ben yarattım’ dediği kişiyi”, ... “Bundan 3 sene öncesine kadar Fransa siyasetinde esamesi okunmayan 39 yaşındaki Emmanuel Macron”u Saray’a yerleştirmesinin öyküsü anlatılıyor.

Haber vereni Şerif Egemen Ahmet de şöyle bir not düşüyor: “Régis Debray seçimlerden önce ‘Avrupa, Amerikan İmparatorluğu’nun bir vilayeti oldu’ diyordu. İşte Macron’un zaferiyle Fransa bu küreselci imparatorluğun yeni kalesi haline geldi.”

Söz buraya gelmişken, bizler benzer öyküleri yıllarca ülkemizde de yaşamıştık.. Ayrıca “ABD” denir geçilir ve meselenin adı bir türlü dosdoğru konamaz.. Biraz dikkatli bakılırsa, “ABD” değil “ABD” kimliğini taşıyan Yahudi topluluğu görülecektir. Topluluk kendi düşündüğü dünya devletini ilân etmenin zamanının geldiğine karar verdiği an zaten “ABD” tanımını da ortadan kalkacaktır.

Yani ortada “Amerikan İmparatorluğu” yok. ABD kimliğini taşıyan Yahudi topluluğu önce ABD’yi işgal altına almış durumdadır. Avrupa ikinci sırada durur.

Ve tüm dertleri de İslâm Âlemidir. Çünkü direnç – karşı durma gücü buradadır ve bunu bizlerden daha iyi gören de Yahudi Topluluğu’nun bizzat kendisidir.

şeyler; ben bunları gören, belgeleyen, konuşan ve yazan yerli ve yabancı alan uzmanlarının ürettikleri bilgileri okuyup öğrenen biriyim. Benim uzmanlık alanım bu değil..

Şimdi sıra ortak bir dünya dili'nin kabul ettirilmesine geldi ve hayli yol aldılar. Bununla projeleri tamamlanacak. AB ülkelerinin bile bu durumu bir tehlike olarak görememelerini anlayamıyorum. Özellikle Almanya'nın kendi dillerinin kıymetini bilememelerini anlayamıyorum. Avrupa dedikleri sanal sınırlar içinde Felsefe, Hıristiyan Öğretisi, Edebiyat, Müzik başta olmak üzere Sanat ve Toplum Bilimleri gibi bilgi ve değer üretme alanlarında Alman Dili ile hangi dil yarışabilir.. bilmiyorum.

Berlin Teknik Üniversitesi, dünya üzerine yayılmış eski öğrencilerini bırakmıyor; bana da sürekli haber, dergi ve toplantı davetleri gelir ama.. yıllardır İngilizce ile bağlantı kurmaya çalışırlar. Dayanamadığım için, Yabancı Öğrenciler Birimine bir mektup yazarak, düşüncelerimi anlattıktan sonra kendilerine dillerinden utanıp utanmadıklarını sordum. İnsanın anadilinden vazgeçmesi, kendi ben-varlığından vazgeçmesi anlamındadır, bilse de bilmese de. Uzun bir aradan sonra karşı durulamaz nedenleri açıklayan hayli duygusal bir yanıt geldi; benim için bu yanıt tehlikeli yola döşenen aklileştirilmiş ufak taşlardan öte bir değer taşııyordu. Daha önce de bir Berlin ziyaretinde üniversite'de öğlen yemeği sofrasında şehircilik departmanından bir şehirci prof.'la konuya ilişkin sohbet sırasında ne düşündüğünü sormuştum. Benim gibi düşünmediğini söyledikten sonra, İngilizcenin kendi ikinci anadili olduğundan söz etmişti. Elbette adamın kökeni hakkında hiçbir bilgim yoktu.. gülümseyerek dinledim.

Modern insanın modern aklı her şeyi aklileştirebilir/ussallaştırabilir. Ben de bunu yapabilecek düşünme ediminde uzmanlaşmış bir beyne sahip olanlardanım.

Bu tehlikeli ilerleyişe karşı durulamamasının nedeni bence, açık sözle, ahlâk ve cesaret yoksunluğudur.

Ancak umudumu kaybetmiyorum ve virtüel gerçeklik düzleminde, gereken ahlâk ve cesarete ancak ve sadece İslâm Âleminin sahip olduğunu düşünüyorum. Durum imkânsıza yakın zor ve uzun erimli gibi görünüyor, doğrudur. Ama potansiyel olarak karşı durma gücü de sadece bu Âlemden bulunuyor. Allah'ın izni ve yardımıyla, günün birinde bunu görenlerin sayısı artacak ve durumu değiştirme gücü fiilî gerçeklik düzlemine çıkarak devreye girecek.

Bu söylenenlerin anlamı özetle şudur: İslâm Âleminin ortak dili İngilizce olamaz; İslâm Âleminin ortak dili ARAPÇA'dır. Dolayısıyla İngilizce de "ortak dünya dili" olamaz.

Yapılması gereken de şudur: Arap Dünyası'nın dışında, İslâm Âleminde kendi egemenlik sınırlarına sahip ülkelerin eğitim-öğretim sistemi kapsamında öğrenilmesi gereken birinci yabancı dil İngilizce değil, ARAPÇA olmalıdır.

İngilizce, içinde varlık bulup yaşadığımız kültür havzasında ezelden ebede yabancı dillerden bir dildir ve öyle de kalmalıdır. Asla aslî bir ortak dil hükmüne ulaşamaz. Çünkü bizlerin varlık dünyasında varoluş tarz ve niteliğine yeterli olamaz.

İngilizce Ortak Bir Dünya Dili olsun, düşüncesine İslâm Âlemi izin veremez; bu projeye entegre olamaz; eğitim – öğretim sistemini bu düşünceye uyarlayarak İngilizce öğretim yapan okulların itibarını artıramaz. Çünkü bu yapıldığında yanlış olur; “CİHAD” Kavramı’nın anlamı tam kavranmamış olur; bu kavramın kapsamı, bir yanlış olarak, Suudi Arabistan Yarımadası’nda eylemli olmak üzere GÖREVLENDİRİLMİŞ teröristlerin fiillerine terkedilmiş olur.

İngilizce dünya dillerinden bir dildir, itibarı da geçerliliği de diğer dillerin her birinin sahip olduğu kadardır. “Bilim Dili”, “Ekonominin Dili”, “Siyasetin Dili” gibi nafîle nedenler kolaylıkla aşılabılır.

Bu söze itiraz edileceğini elbette biliyorum; ancak.. itiraz edilmek istendiğinde deliller/nedenler uydurulması gerekeceğinin de görüleceğini düşünüyorum. Yani.. akli olanlar, “düşünce” denen şeyi ve düşünmesini bilenler, kendi ben-varlığının bilincinde olanlar için karşı delil ve neden uydurmanın o kadar kolay olamayacağını görüyorum.

Bundan böyle, neden böyle düşündüğümü anlaşılır kılan yazılar yazabilmeyi, Allah’a sığınarak, dilerim.